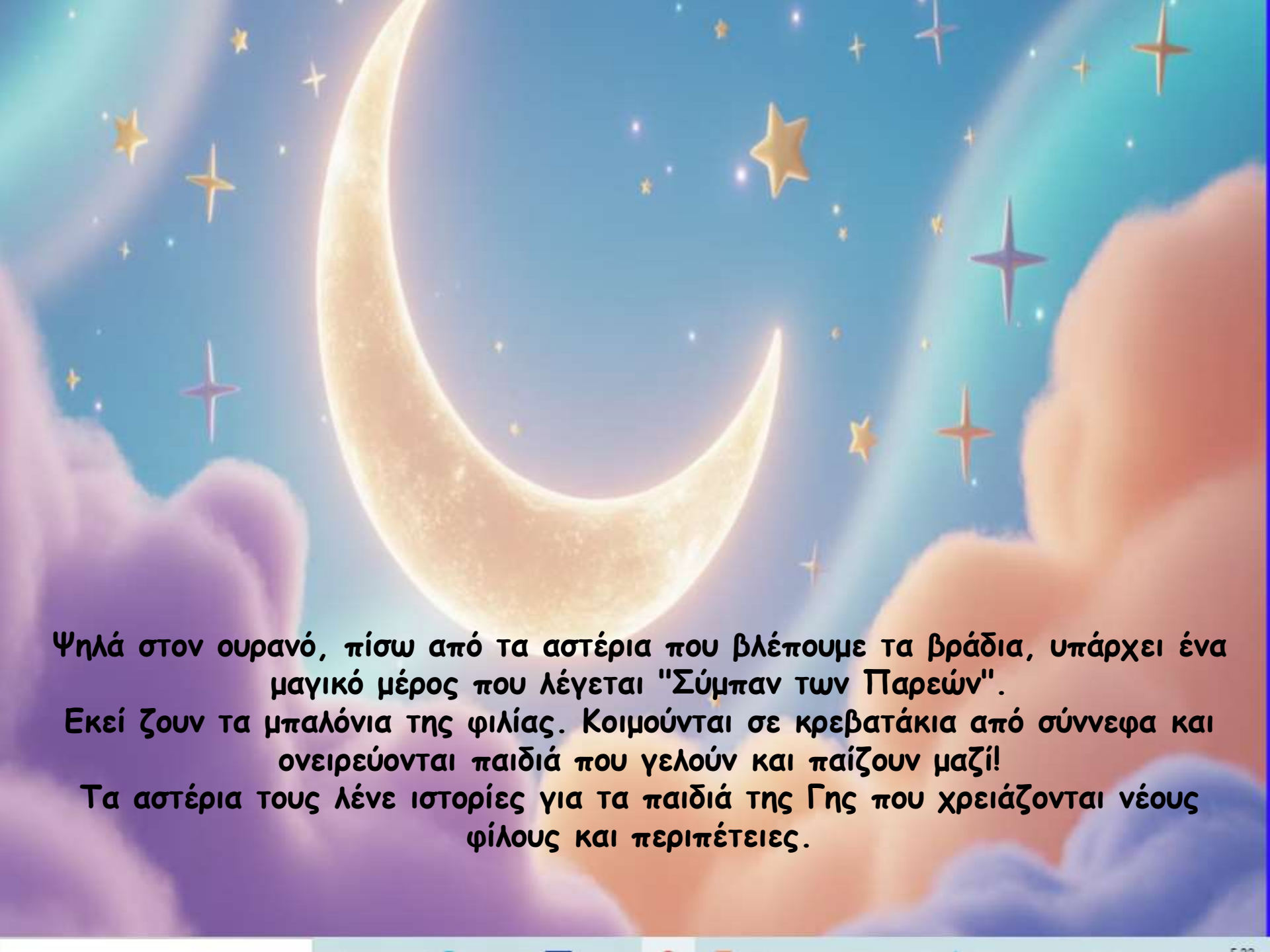

Η Μαγική Ιστορία των 3 Μπαλονιών

Μια φανταστική περιπέτεια
γνωριμίας και φιλίας για την πρώτη μέρα
στο Νηπιαγωγείο.

Ψηλά στον ουρανό, πίσω από τα αστέρια που βλέπουμε τα βράδια, υπάρχει ένα μαγικό μέρος που λέγεται "Σύμπαν των Παρεών". Εκεί ζουν τα μπαλόνια της φιλίας. Κοιμούνται σε κρεβατάκια από σύννεφα και ονειρεύονται παιδιά που γελούν και παίζουν μαζί! Τα αστέρια τους λένε ιστορίες για τα παιδιά της Γης που χρειάζονται νέους φίλους και περιπέτειες.

Στο πιο αφράτο σύννεφο, κοιμούνται τρία ξεχωριστά μπαλόνια:
Το Πράσινο — Ο Ηρεμούλης, ντροπαλό και ευγενικό, αγαπάει τους ψιθύρους και τη γαλήνη.
Το Κίτρινο — Ο Καθρεφτούλης, παρατηρεί τα πάντα και λατρεύει τα συναισθήματα.
Το Κόκκινο — Ο Παιχνιδιάρης, γεμάτος ενέργεια και ενθουσιασμό, φέρνει το γέλιο και την κίνηση!
Κάθε βράδυ αγκαλιάζονται και ονειρεύονται την ημέρα που θα επισκεφθούν τα παιδιά της Γης.

Ένα πρωί, ένα
αστεράκι τους ξύπνησε
με ενθουσιασμό. Στα
χέρια του κρατούσε
ένα φάκελλο που
έμοιαζε με πρόσκληση!
"Αγαπητά Μπαλόνια
της Παρέας,
Το νηπιαγωγείο μας
χρειάζεται τη μαγεία
σας! Έχουμε παιδιά
που θέλουν να γίνουν
αληθινή παρέα.
Μπορείτε να μας
βοηθήσετε με τις
ξεχωριστές σας
δυνάμεις;
Με αγάπη, Τα παιδιά
της Γης"
Τα τρία μπαλόνια
κοιτάχτηκαν με χαρά
και ενθουσιασμό.
Επιτέλους, ήρθε η ώρα
για την αποστολή τους!

Τα τρία μπαλόνια άρχισαν
αμέσως να ετοιμάζονται για
το μεγάλο τους ταξίδι.

Φόρεσαν τα πιο λαμπερά
τους χρώματα και γέμισαν
με αέρα από τα πιο
χαρούμενα σύννεφα.

«Πρέπει να περάσουμε
μέσα από σύννεφα, ουράνια
τόξα, και θάλασσες γεμάτες
γέλια για να φτάσουμε στα
παιδιά!» είπε ο
Παιχνιδιάρης με
ενθουσιασμό

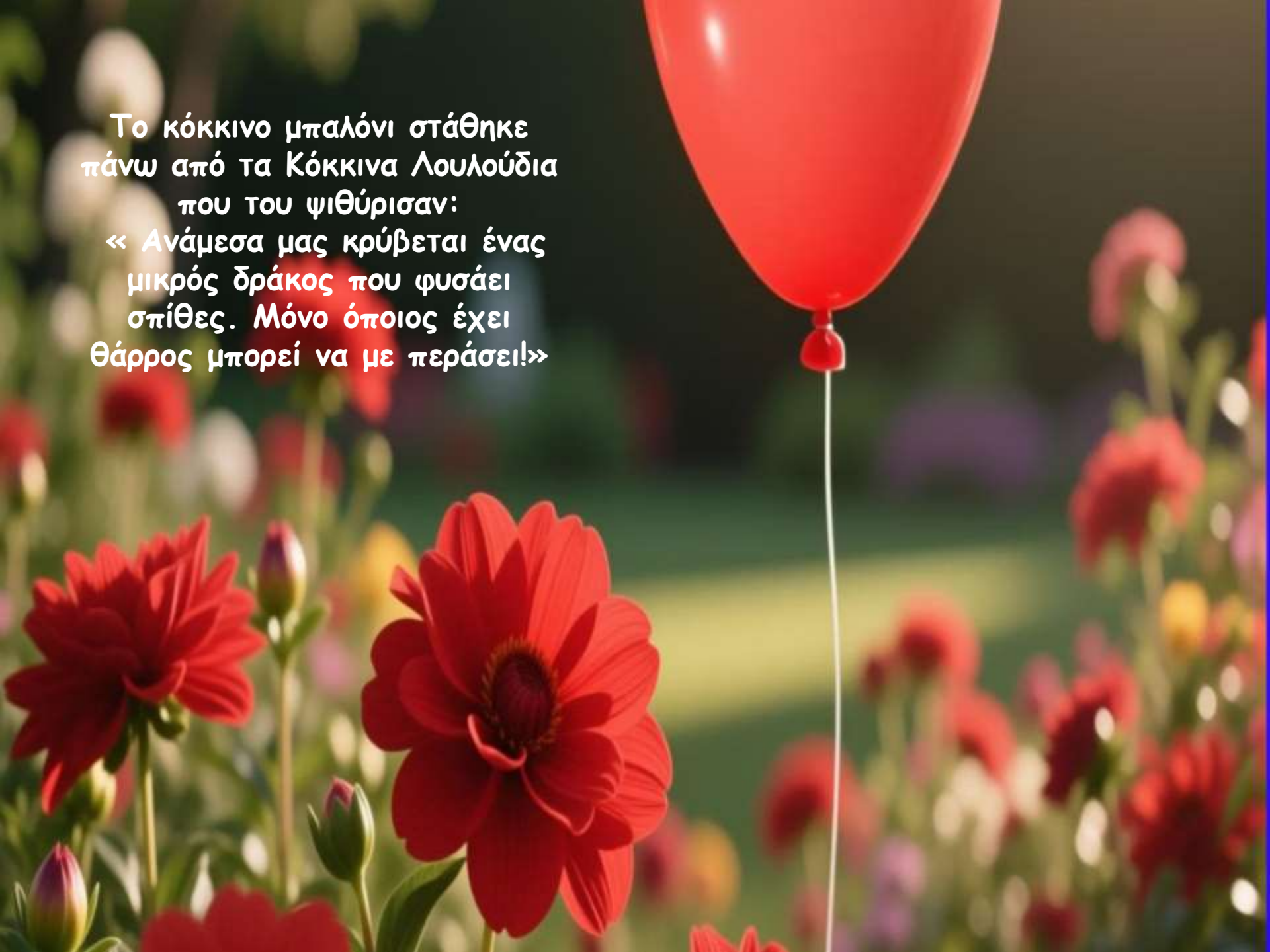
Η πρώτη στάση στο ταξίδι τους ήταν ο μαγικός Κήπος των Τριών Χρωμάτων.
Ήταν πανέμορφος, γεμάτος λουλούδια που έλαμπαν κόκκινα, πράσινα και κίτρινα, όπως τα μπαλόνια.

Μα μόλις μπήκαν μέσα... μπουμ! Η πόρτα έκλεισε πίσω τους! Ξαφνικά, μια βαθιά φωνή ακούστηκε από τον ίδιο τον Κήπο:

«Για να συνεχίσετε το ταξίδι σας, πρέπει να αποδείξετε τη δύναμή σας.
Μόνο αν τα καταφέρετε θα ανοίξει η πόρτα της εξόδου!»

Το κόκκινο μπαλόνι στάθηκε
πάνω από τα Κόκκινα Λουλούδια
που του ψιθύρισαν:

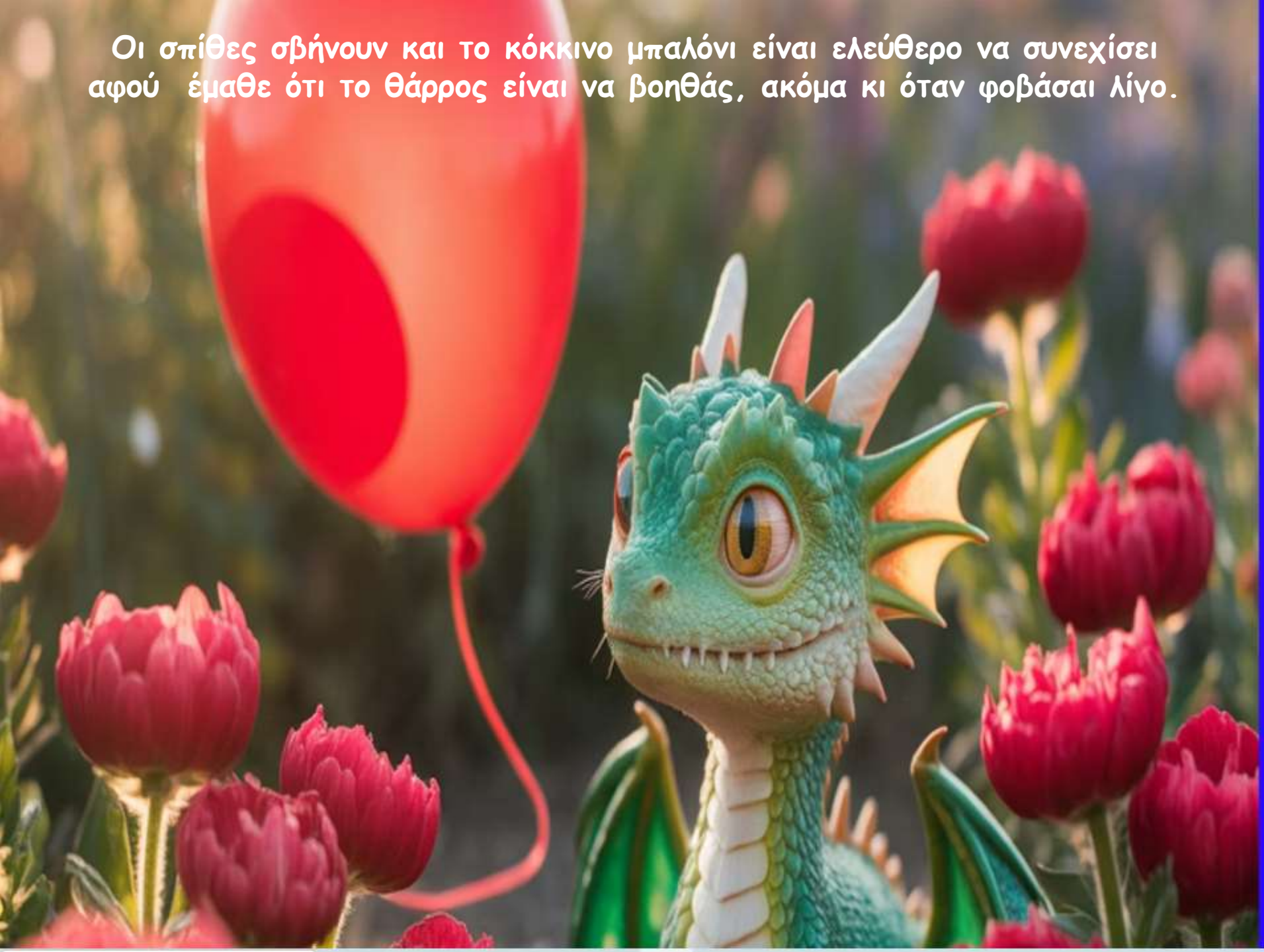
« Ανάμεσα μας κρύβεται ένας
μικρός δράκος που φυσάει
σπίθες. Μόνο όποιος έχει
θάρρος μπορεί να με περάσει! »

Το κόκκινο μπαλόκι πλησίασε εκεί που κρύβονταν ο μικρός δράκος
Αλληλεπίδραση με παιδιά:
Η νηπιαγωγός ζητά:
«Ας φυσήξουμε όλοι μαζί σαν να σβήνουμε σπίθες! Μετράμε ως το 3 και
φυσάμε δυνατά!»
Μόλις τα παιδιά φυσήξουν...

Οι σπίθες σβήνουν και το κόκκινο μπαλόνι είναι ελεύθερο να συνεχίσει
αφού έμαθε ότι το θάρρος είναι να βοηθάς, ακόμα κι όταν φοβάσαι λίγο.

Το πράσινο μπαλόνι στάθηκε πάνω από τα πράσινα λουλούδια που του
είπαν τρυφερά:
"Στο κέντρο του πράσινου κήπου υπάρχει ένα γέρικο δέντρο που τα φύλλα
του είναι κουρασμένα και κοιμούνται συνέχεια. Χρειάζονται φροντίδα και
δροσιά για να ξυπνήσουν πάλι".

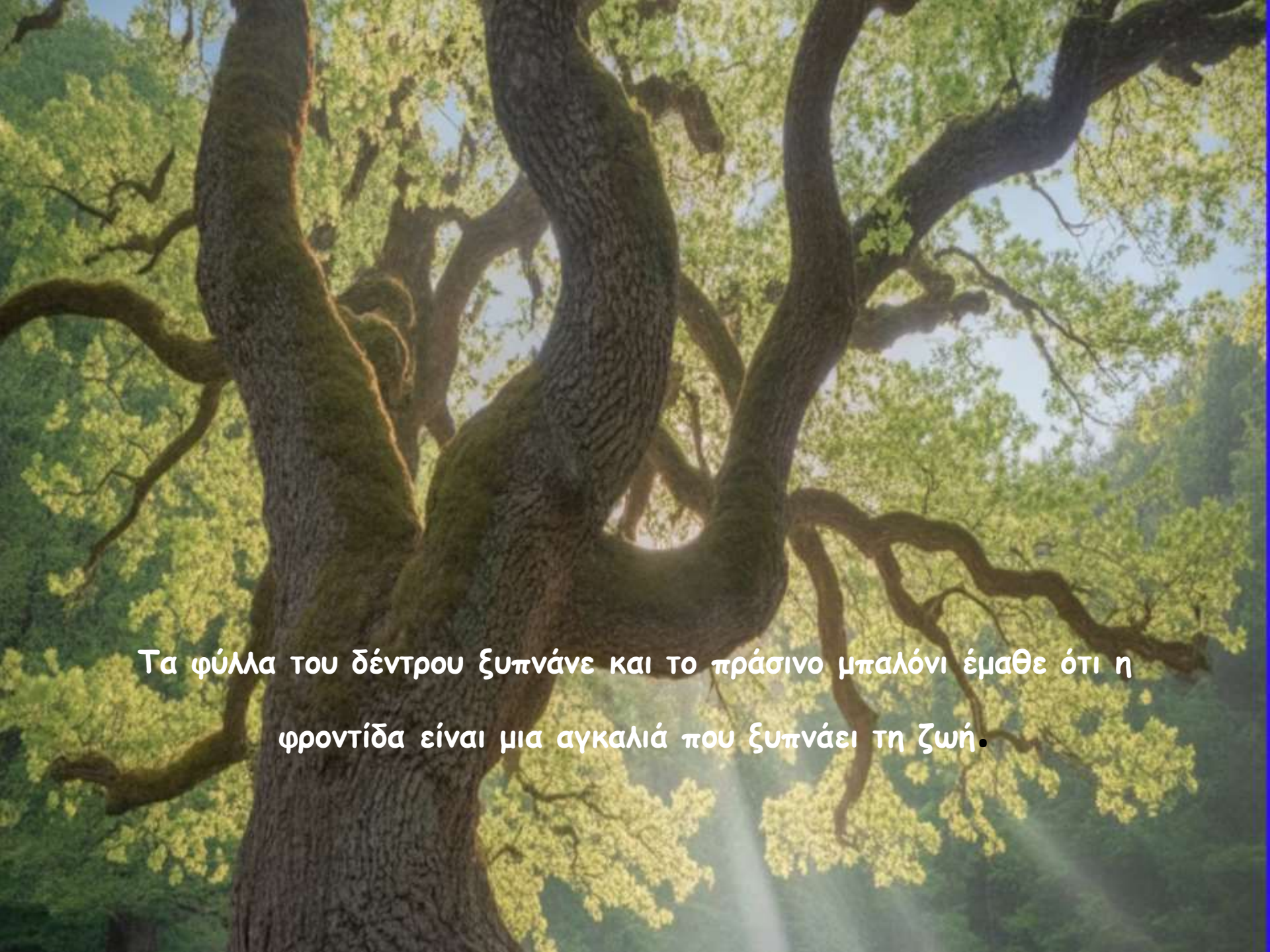
Το πράσινο μπαλόνι πλησίασε στο γέρικο δέντρο.

Αλληλεπίδραση με παιδιά:

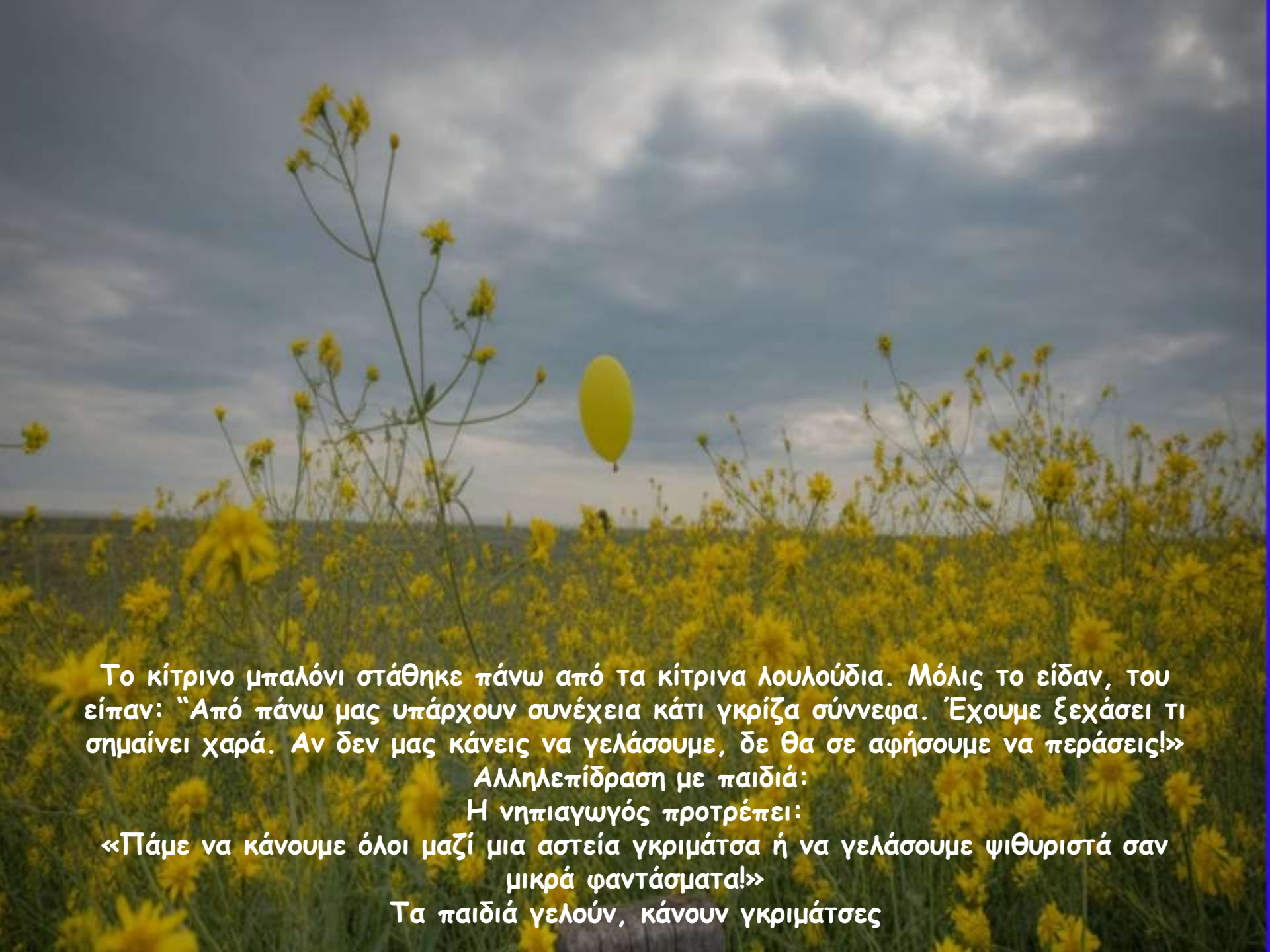
Η νηπιαγωγός λέει •

«Ας στείλουμε όλοι μια μεγάλη αγκαλιά! Ανοίξτε τα χέρια σας και στείλτε αέρα δροσερό στο δέντρο.»

Τα παιδιά ανοίγουν τα χέρια, κάνουν μια αγκαλιά στον αέρα και φυσούν απαλά.

Τα φύλλα του δέντρου ξυπνάνε και το πράσινο μπαλόνι έμαθε ότι η
φροντίδα είναι μια αγκαλιά που ξυπνάει τη ζωή.

Το κίτρινο μπαλόني στάθηκε πάνω από τα κίτρινα λουλούδια. Μόλις το είδαν, του είπαν: "Από πάνω μας υπάρχουν συνέχεια κάτι γκρίζα σύννεφα. Έχουμε ξεχάσει τι σημαίνει χαρά. Αν δεν μας κάνεις να γελάσουμε, δε θα σε αφήσουμε να περάσεις!>

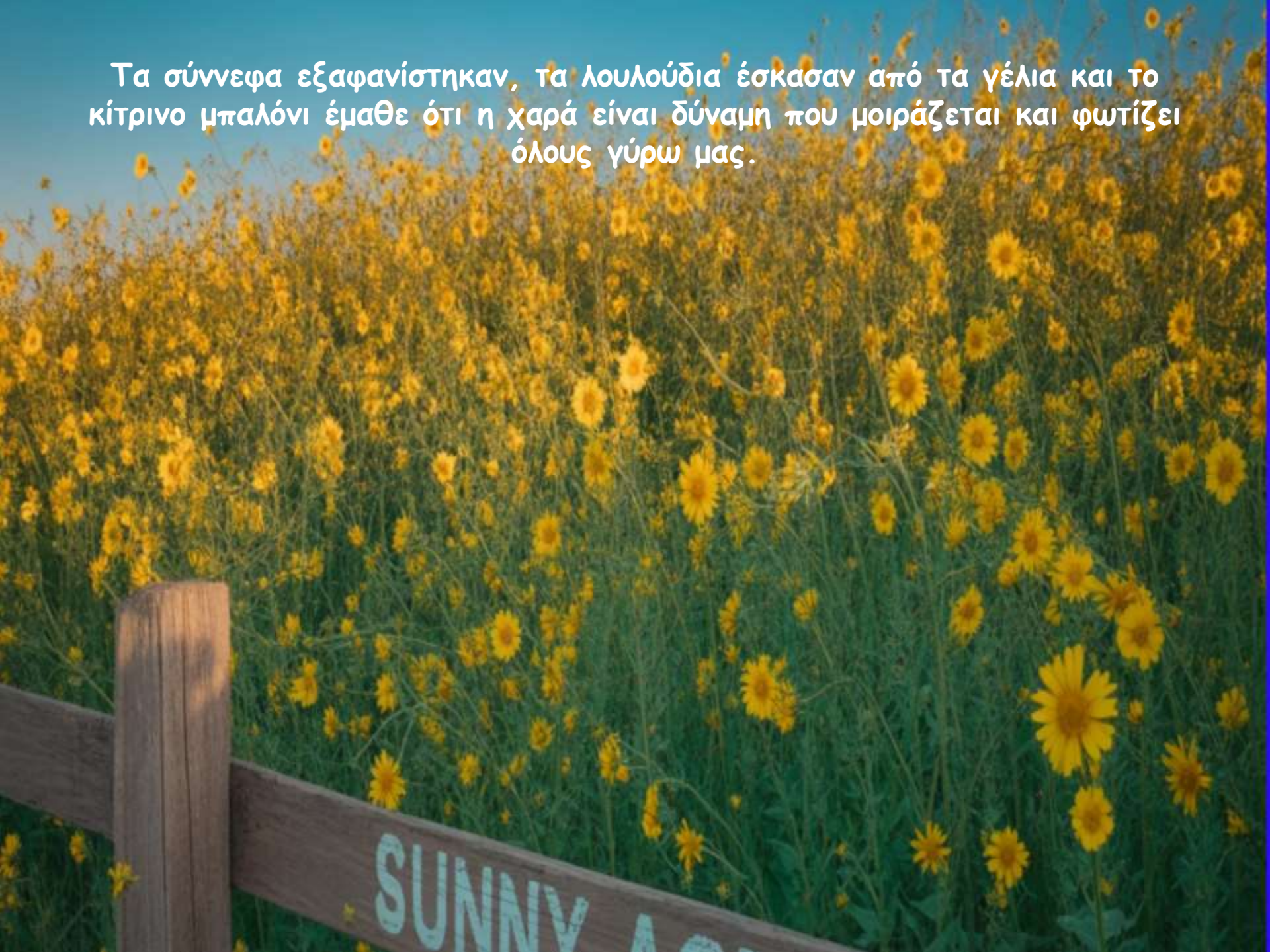
Αλληλεπίδραση με παιδιά:

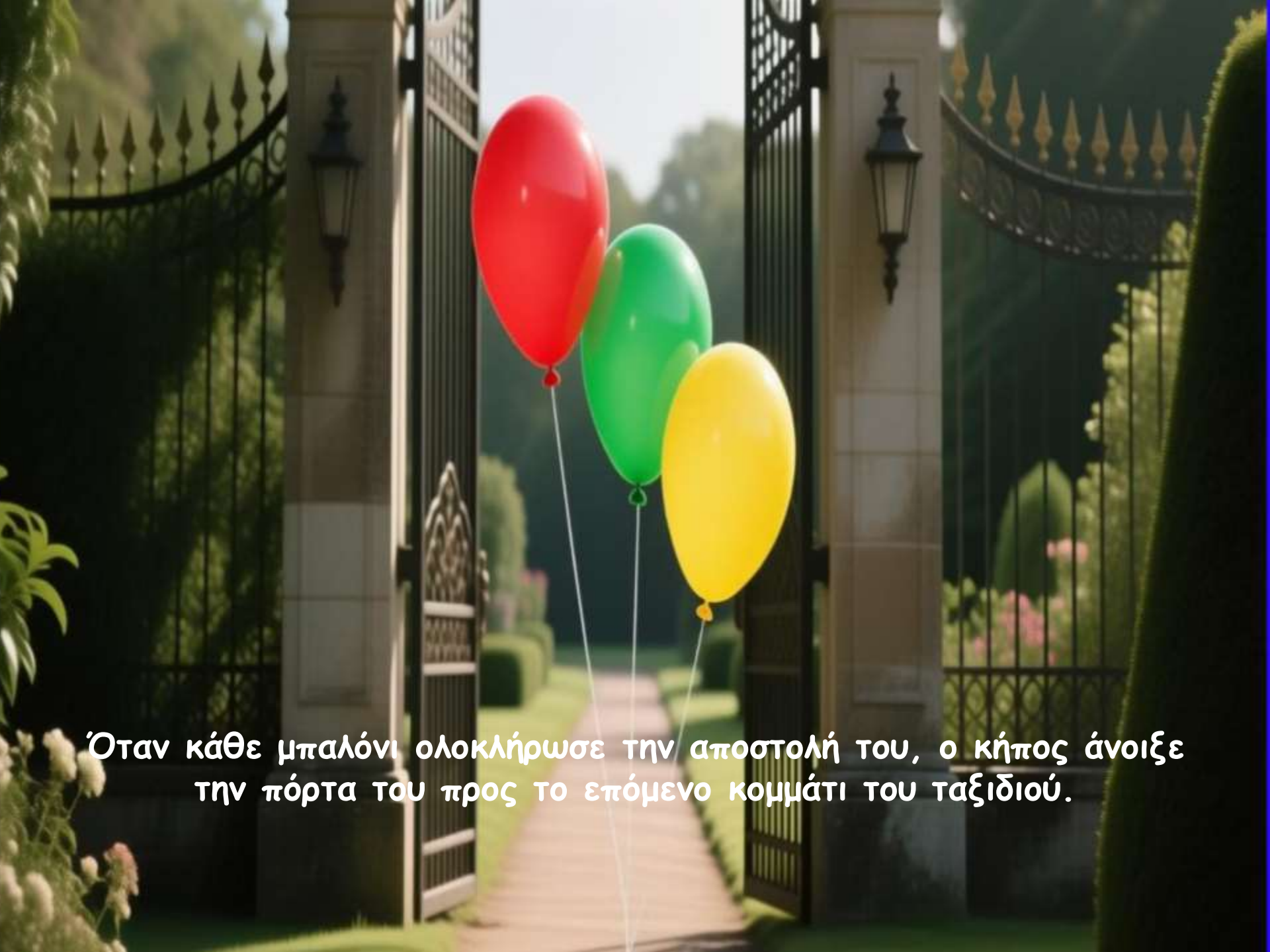
Η νηπιαγωγός προτρέπει:

«Πάμε να κάνουμε όλοι μαζί μια αστεία γκριμάτσα ή να γελάσουμε ψιθυριστά σαν μικρά φαντάσματα!»

Τα παιδιά γελούν, κάνουν γκριμάτσες

Τα σύννεφα εξαφανίστηκαν, τα λουλούδια έσκασαν από τα γέλια και το κίτρινο μπαλόνι έμαθε ότι η χαρά είναι δύναμη που μοιράζεται και φωτίζει όλους γύρω μας.

Όταν κάθε μπαλόνι ολοκλήρωσε την αποστολή του, ο κήπος άνοιξε την πόρτα του προς το επόμενο κομμάτι του ταξιδιού.

Συνεχίζοντας το ταξίδι τους, τα μπαλόνια συνάντησαν έναν περίεργο ποταμό. Κάθε σταγόνα του έκανε έναν μοναδικό ήχο!

«Πώς θα περάσουμε απέναντι;» αναρωτήθηκε ο Ηρεμούλης.

«Πρέπει να βρούμε τον ρυθμό του ποταμού!» είπε ο Καθρεφτούλης. «Ακούστε προσεκτικά!»

Αλληλεπίδραση με παιδιά:

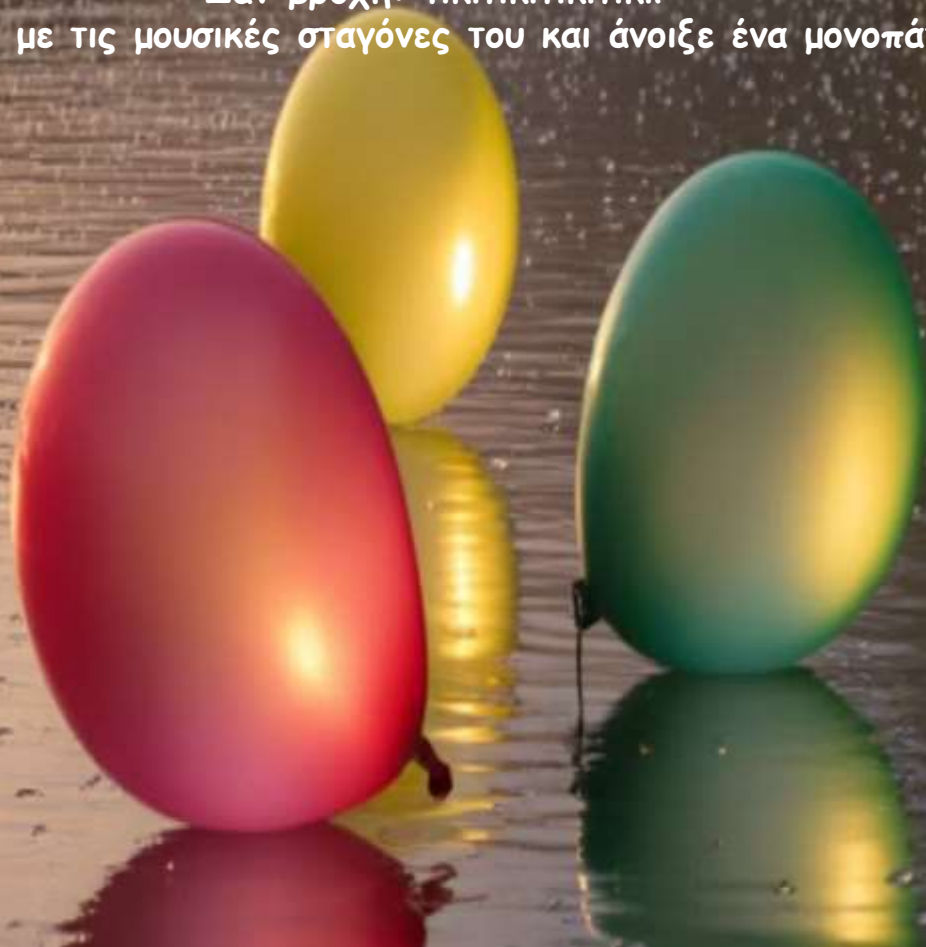
Η νηπιαγωγός προτρέπει: « Ας χτυπήσουμε τα δαχτυλάκια μας ρυθμικά:

Αργά: ΤΙΚ...ΤΙΚ...ΤΙΚ...

Γρήγορα: ΤΙΚ-ΤΙΚ-ΤΙΚ-ΤΙΚ!

Σαν βροχή: ΤΙΚΙΤΙΚΙΤΙΚΙΤΙΚΙ!

Ο ποταμός χαμογέλασε με τις μουσικές σταγόνες του και άνοιξε ένα μονοπάτι για να περάσουν.

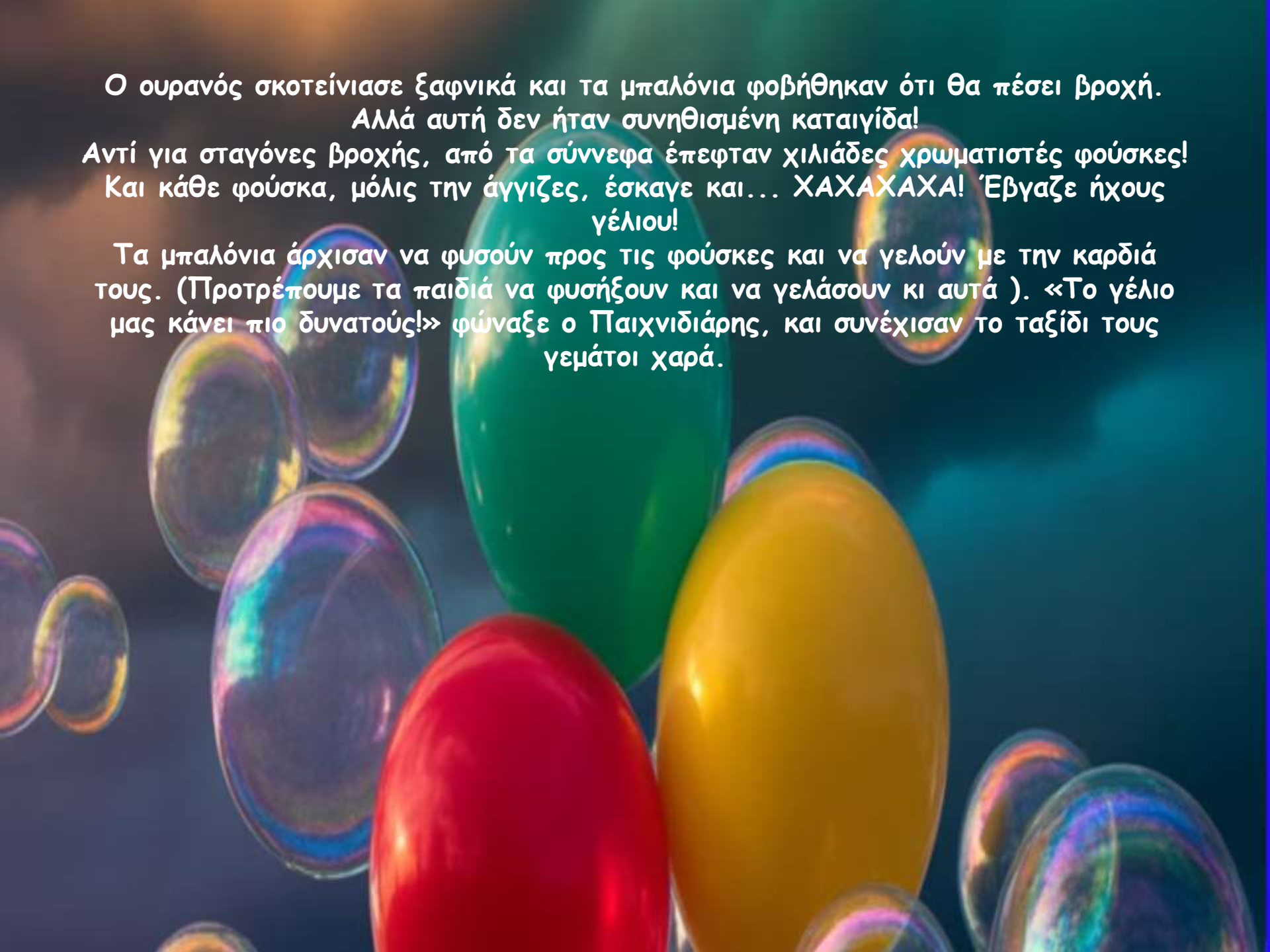
Ο ουρανός σκοτείνιασε ξαφνικά και τα μπαλόνια φοβήθηκαν ότι θα πέσει βροχή.

Αλλά αυτή δεν ήταν συνηθισμένη καταιγίδα!

Αντί για σταγόνες βροχής, από τα σύννεφα έπεφταν χιλιάδες χρωματιστές φούσκες!

Και κάθε φούσκα, μόλις την άγγιζες, έσκαγε και... ΧΑΧΑΧΑΧΑ! Έβγαζε ήχους γέλιου!

Τα μπαλόνια άρχισαν να φυσούν προς τις φούσκες και να γελούν με την καρδιά τους. (Προτρέπουμε τα παιδιά να φυσήξουν και να γελάσουν κι αυτά). «Το γέλιο μας κάνει πιο δυνατούς!» φώναξε ο Παιχνιδιάρης, και συνέχισαν το ταξίδι τους γεμάτοι χαρά.

Στο τελευταίο μέρος του ταξιδιού τους κι ενώ αναρωτιόντουσαν πώς θα βρουν το νηπιαγωγείο, ξαφνικά στον ουρανό εμφανίστηκε ένα τεράστιο ουράνιο τόξο.

— «Εγώ είμαι το Ουράνιο Τόξο-Γέφυρα», τους είπε.

— «Τώρα που μάθατε τι σημαίνει θάρρος, φροντίδα και χαρά... ελάτε να περάσετε όλοι μαζί πάνω από μένα. Θα σας οδηγήσω εκεί που σας περιμένουν... παιδιά με ανοιχτές αγκαλιές.»

Και το ουράνιο τόξο έγινε μια λαμπερή γέφυρα, κι έτσι τα μπαλόνια έφτασαν στο νηπιαγωγείο.

